ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **D. H. N.,** zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 3. 2017, č. j. CPR-27380-2/ČJ-2016-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2017, č. j. 78 A 7/2017 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Rozsudek krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalované

[1] Rozsudkem ze dne 25. 4. 2017, č. j. 78 A 7/2017 – 18, zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 3. 2017, č. j. CPR-27380-2/ČJ-2016-930310-V234. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 10. 2016, č. j. KRPU-158038-27/ČJ-2016-040026-SV-CV, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a

zároveň stanovena doba 6 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek této doby byl určen v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR, přičemž doba k jeho vycestování z území ČR byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Konečně bylo podle § 120a zákona o pobytu cizinců vysloveno, že se na žalobce nevztahují důvody stanovené v § 179 zákona o pobytu cizinců znemožňující mu vycestovat. Důvod pro správní vyhoštění měl žalobce naplnit tím, že v rozporu s § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců pobýval na území ČR od 6. 5. 2016 bez povolení k pobytu či platného víza, čímž porušil základní povinnost cizince.

[2] Krajský soud ve svém rozsudku vyhodnotil, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro stanovení správního vyhoštění. Nepřisvědčil námitce žalobce spočívající v tvrzeném nedostatečném zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů, neboť dospěl k závěru, že byly v souladu se správním řádem zjištěny veškeré rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce.

[3] Krajský soud dále přisvědčil žalované, že správní vyhoštění bylo žalobci uloženo důvodně a v souladu se zákonem, neboť ten pobýval na území České republiky od 6. 5. 2016 neoprávněně bez víza či platného oprávnění k pobytu. Žalobce tak naplnil § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, které neumožňuje správním orgánům aplikovat správní uvážení a rozhodnout o užití jiného, mírnějšího způsobu řešení, jak namítal v žalobě.

[4] Dále se krajský soud k námitce žalobce zabýval přiměřeností dopadů napadených rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života podle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to zejména s ohledem na jím tvrzené rodinné vztahy, délku jeho pobytu na území ČR, chování v rámci správního řízení či zdravotní stav, avšak rovněž s přihlédnutím k závažnosti protiprávního jednání, kterého se dopustil. Krajský soud vyhodnotil jednotlivé překážky správního vyhoštění za účelem jejich srovnání s argumentací správních orgánů, a ačkoliv nezpochybnil sociální dopady správního vyhoštění do rodinných vazeb žalobce a jeho vztahu k dalším osobám žijícím na území ČR, dospěl k závěru, že při komplexním posuzování zájmů jednotlivce na pobyt v dané zemi s opačnými zájmy státu zde existují okolnosti, jež o intenzitě závažného zásahu nesvědčí, a zásah do rodinného a soukromého života tak nelze považovat za nepřiměřený.

[5] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, jíž žalobce zpochybnil stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), týkající se možnosti jeho vycestování. Podle krajského soudu bylo toto hodnocení v intencích § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. I kdyby však ministerstvo hodnotilo otázku, jež mu nepřísluší, nezasáhla by podle krajského soudu tato skutečnost do zákonnosti správního rozhodnutí, neboť pro řízení o správním vyhoštění bylo toliko podstatné, že stanovisko ministerstva obsahovalo posouzení možného nebezpečí vážné újmy.

[6] Konečně se pak krajský soud vyjádřil k námitce žalobce, že prvostupňový orgán nedostatečně odůvodnil délku správního vyhoštění. Dle krajského soudu bylo stanoveno vyhoštění při samé dolní hranici zákonné sazby (tedy na 6 měsíců) a zohledněny konkrétní okolnosti daného případu, zejména rodinná situace a skutečnost, že délka neoprávněného

pokračování
pobytu nepřesáhla 3 měsíce. Proto krajský soud uzavřel, že sankce uložená správním orgánem byla přiměřená a odůvodněná přezkoumatelným způsobem vyplývajícím ze skutkových zjištění učiněných v průběhu řízení.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované k ní

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), jelikož měl za to, že napadený rozsudek je nezákonný a nepřezkoumatelný.

[8] Podle stěžovatele byl ve správním řízení zásadním způsobem porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále byl porušen i § 50 odst. 3 správního řádu, protože správní orgán, jenž vedl řízení z moci úřední, byl bez jakýchkoliv návrhů povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, včetně těch, které svědčí ve prospěch stěžovatele. Porušení dalších zásad správního řízení spatřuje stěžovatel také v tom, že správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a vůbec nešetřily oprávněné zájmy stěžovatele.

[9] Krajský soud dle stěžovatele náležitě neposoudil stěžovatelovy námitky ohledně zjištění skutkového stavu věci, hodnocení provedených důkazů a naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění. Stěžovatel opakovaně namítal, že svou situaci neprodleně po nepřiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění aktivně řešil a doba jeho nelegálního pobytu byla minimální. Dále se krajský soud nevypořádal s námitkou nedostatečné přezkumné činnosti správního orgánu, pokud jde o přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel poukazoval na to, že má na území ČR celou svou rodinu, přičemž v domovské vlasti již zázemí zcela postrádá. Dále zdůraznil, že dělal vše proto, aby svůj pobyt zlegalizoval. Uvedl, že ale nemohl vycestovat a podat znovu žádost na zastupitelském úřadu, neboť v dané době nebylo možné se do systému Visapoint jakýmkoliv způsobem zaregistrovat. Tudíž mu reálně hrozí, že svou rodinu už nikdy neuvidí. Proto se stěžovatel snažil svou situaci řešit na území ČR, ačkoliv si byl vědom, že praktické možnosti takového řešení jsou minimální.

[10] Stěžovatel konstatoval, že soud porušil své přezkumné povinnosti, když nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí. Takový postup měl pak vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, v němž soud řekl, že *„podle konstantní judikatury Ústavního soudu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34/1995 Sb. ÚS, a nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85/1997 Sb. ÚS) je jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces, jakož i náležitostí právního státu odrážející se v povinnosti soudů rozsudky odůvodňovat. Z odůvodnění pak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.*“ Požadavky na formu odůvodnění nebyly splněny, neboť soud zcela pominul prokazatelné chyby v postupu správních orgánů. Největší pochybení soudu

stěžovatel spatřoval především ve vztahu k přezkumu zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života.

[11] Stěžovatel upozornil na dikci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který stanoví, že „*rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*“. Tyto požadavky správní orgány prakticky vůbec nedbaly, když i přes zcela zásadní zásah do života stěžovatele spočívající v nuceném opuštění republiky, které se ovšem s ohledem na zavedenou správní praxi (kdy správní orgány vyhoštěným cizincům prakticky bez výjimky neumožňují návrat do země) téměř jistě změní v opuštění trvalé, a tím *de facto* v kompletní znemožnění návratu do republiky, vydaly rozhodnutí o správním vyhoštění. To je evidentně zcela nepřiměřené důvodům vedoucím k jeho vydání a zasahuje nepřípustně do rodinného a zejména soukromého života stěžovatele, který na území ČR žije téměř 20 let, má zde manželku, syna a veškeré sociální, kulturní i jiné zázemí. Vzhledem k okolnostem neměly správní orgány uložit stěžovateli správní vyhoštění, neboť je nepřiměřené, ale měly umožnit stěžovateli vycestování.

[12] Stěžovatel dále správnímu rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu vytkl zvláště to, že nebylo vůbec nijak odůvodněno, proč je stěžovateli správní vyhoštění uloženo právě v dané výměře. Rozhodnutí správních orgánů je tak zjevně nepřiměřené, a to nejen ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, ale rovněž pokud jde o otázku délky správního vyhoštění, která v řízení nebyla vůbec zkoumána.

[13] S ohledem na uvedené skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil příslušnému soudu k dalšímu řízení, nebo aby alternativně zrušil též rozhodnutí správních orgánů a vrátil věc k novému projednání jim. Stěžovatel rovněž požádal o přiznání nákladů soudního řízení.

[14] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to z hlediska stěžovatelem tvrzeného nedostatečného odůvodnění rozsudku. Konkrétní pochybení spatřoval stěžovatel především v nedostatečném přezkumu zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života a v absenci zdůvodnění délky výměry správního vyhoštění.

[17] Rozhodnutí je dle judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů především tehdy, pokud soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti, které nebyly v řízení zjišťované či byly zjištěny v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS), anebo kdy není zřejmé, zda byly nějaké důkazy v řízení vůbec provedeny (srov. rozsudek

ze dne 24. 7. 2015 č. j. 3 Azs 240/2014 – 35). O nepřezkoumatelnost se bude jednat také v případě, že soud opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 - 51).

[18] Námitku nedostatečného přezkumu zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou. Krajský soud se touto věcí zabýval na str. 3-9 napadeného rozhodnutí. Nejprve shrnul skutkový stav a zopakoval, jak se s možným zásahem vypořádaly správní orgány, které při svém rozhodování braly v úvahu soudní praxi Nejvyššího správního soudu, podle níž je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura stanovuje, že v případě správního vyhoštění se na základě principu proporcionality vyvažují zájmy cizince na straně jedné a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10), přičemž je třeba zohlednit několik kritérií, která se posuzují ve vzájemné souvislosti, a poměřují se zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 – 42, či rozsudek ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 – 41).

[19] Sám krajský soud přistoupil k hodnocení jednotlivých překážek správního vyhoštění, aby je mohl srovnat s argumentací správních orgánů. Zabýval se předchozí trestnou činností stěžovatele, dobou, jež od této trestné činnosti uplynula, délkou pobytu stěžovatele na území ČR, kulturními a sociálními vazbami a jeho zdravotním stavem. Nejobšírněji se krajský soud zabýval existencí manželského svazku a vztahu stěžovatele k nezletilému synovi, které označil za principiální kritérium zásahu do soukromého a rodinného života. Krajský soud hodnotil možnost rodiny odjet se stěžovatelem do Vietnamu, manželčinu finanční nezávislost a její neochotu se do Vietnamu přestěhovat a konečně existenci nezletilých dětí stěžovatele a jeho manželky, které v současnosti ve Vietnamu žijí. Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud shledal, že z kritérií, které uvádí judikatura Nejvyššího správního soudu a ESLP, tedy 1. povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), 2. délku pobytu cizince hostitelském státě, 3. dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, 4. rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát, 5. imigrační historii dotčeného cizince (např. porušení imigračních pravidel v minulosti), 6. věk a zdravotní stav dotčeného cizince, 7. rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), 8. skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý, 9. počet dětí a jejich věk, 10. rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen, vzaly správní orgány i krajský soud při vyvažování zájmů stěžovatele a státu v potaz všechna relevantní kritéria, pod něž následně podřadily skutečnosti zjištěné v průběhu řízení, pročež nelze namítat, že by rozhodnutí krajského soudu bylo v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

[20] Námitku chybějícího odůvodnění délky výměry správního vyhoštění Nejvyšší správní soud shledal rovněž nedůvodnou. Krajský soud se jí zabýval na str. 10-11 napadeného rozhodnutí. V souladu s § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců bylo možné uložit stěžovateli za pobyt bez víza nebo platného oprávnění k pobytu správní vyhoštění až na dobu 3 let. Správní orgán I. stupně stanovil délku správního vyhoštění na 6 měsíců. Krajský soud v tomto souhlasil s prvostupňovým orgánem v tom smyslu, že se jedná o výměru při samé dolní hranici zákonné sazby. Dále doplnil, že správní vyhoštění je ze své podstaty „trestem" za porušení pravidel stanovených právními předpisy ČR a jako takové musí disponovat nejen sankčním, ale i výchovným a preventivním účinkem. Pokud by tedy dle názoru krajského soudu bylo uloženo opatření v řádu týdnů či měsíců, nesplnilo by svůj předpokládaný účel. Také zdůraznil, že správní orgán při stanovení výměry zohlednil konkrétní okolnosti případu, zejména rodinnou situaci stěžovatele a fakt, že délka jeho neoprávněného pobytu nepřesáhla 3 měsíce. Proto vyhodnotil stanovenou výměru jako přiměřenou a odůvodněnou přezkoumatelným způsobem vyplývajícím ze skutkových zjištění. K namítanému budoucímu stigmatu stěžovatele z důvodu správního vyhoštění, jež mu způsobí další problémy, neboť s ohledem na zavedenou praxi se opuštění ČR jistě změní na opuštění trvalé, krajský soud uvedl, že mu není zřejmé, z čeho takový názor stěžovatel dovozuje. Jelikož stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by toto tvrzení dokládaly, nemohl krajský soud tuto námitku přezkoumat.

[21] Na tomto místě Nejvyšší správní soud upozorňuje, že správní vyhoštění není rozhodnutím sankční povahy v přísném slova smyslu, jakkoli jeho dopady takto cizinec, jemuž je uloženo, může nepochybně pociťovat, nýbrž rozhodnutím vyjadřujícím zájem státu na tom, aby se dotyčný cizinec na území státu nezdržoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. října 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 58). Jak už několikrát zopakoval Ústavní soud (srov. jeho rozhodnutí ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, či ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04), žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území ČR neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Pokud tedy stěžovatel neměl potřebné pobytové oprávnění, a přesto pobýval na území ČR, je zcela v souladu se zákonem, že správní orgán I. stupně rozhodl o postupu dle příslušného ustanovení zákona o pobytu cizinců a vzal v úvahu konkrétní okolnosti případu, což se projevilo uložením zákazu pobytu na území ČR ve značně nižší výměře, než je horní hranice stanovená zákonem. Jak správní orgány, tak poté i soud uvedly okolnosti v zájmu stěžovatele, které při stanovení výměry vzaly v úvahu. Nejvyšší správní soud jejich závěry shledal odpovídajícími a dostatečně odůvodněnými, a nepovažuje proto rozhodnutí krajského soudu ani v tomto bodě za nepřezkoumatelné.

[22] Ke stěžovatelově argumentaci judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, který odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu vztahující se k povinnosti soudů rozsudky odůvodňovat, Nejvyšší správní soud uvádí, že v tomto případě argument neobstojí, neboť z odůvodnění krajského soudu jednoznačně vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů a právními závěry, a nelze proto uvažovat o porušení práva na spravedlivý proces. Pokud stěžovatel pouze v obecné rovině tvrdí, že požadavky na formu odůvodnění nebyly splněny, neboť soud zcela pominul prokazatelné chyby v postupu správních orgánů, chybí zde konkrétní tvrzení, v čem správní orgány měly udělat ony prokazatelné chyby. Po

prostudování správního spisu Nejvyšší správní soud žádné pochybení neshledal, námitka je proto nedůvodná.

[23] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel především nesouhlasí s tím, k jakému závěru krajský soud dospěl při posuzování přiměřenosti zásahu do jeho rodinného a soukromého života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, resp. jak vyhodnotil všechny relevantní okolnosti, které je třeba v případě správního vyhoštění zvážit.

[24] Podle § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“

[25] Jak již bylo uvedeno výše, z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že přiměřenost zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince je třeba posuzovat rovněž na základě kritérií vyplývajících z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2017, č. j. 9 Azs 104/2017 – 30, rozsudek ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 – 34). Tato kritéria při svém rozhodování zohlednily správní orgány i krajský soud.

[26] Dále je tato kritéria nutné posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Zároveň je třeba zdůraznit, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42). Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). Nejvyšší správní soud proto přistoupil k hodnocení jednotlivých skutkových zjištění, aby mohl předložit svůj závěr týkající se možné nepřiměřenosti zásahu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života stěžovatele.

[27] V tomto případě je relevantním hned první kritérium, které soudní praxe pro hodnocení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života jedince používá, a to povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu, kam mj. spadá závažnost trestného činu spáchaného cizincem. Stěžovatel byl shledán vinným z úmyslného trestného činu loupeže ve smyslu § 173 odst. 1 trestního zákoníku spáchané ve spolupachatelství. Tento trestný čin je dle § 14 trestního zákoníku klasifikován jako zvlášť závažný zločin. V tomto bodě Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu, který konstatoval, že v případě cizince, jenž narušuje takto značně závažným způsobem chráněný zájem státu (v případě loupeže svobodu a majetek), zde existuje veřejný zájem na tom, aby takový cizinec na území ČR nepobýval. Z hlediska tohoto kritéria jde tedy o hodnocení hovořící ve výrazný neprospěch stěžovatele, ačkoliv je namístě přihlédnout k tomu, že v minulosti nikdy trestán nebyl. Právě četnost páchání přestupků, správních deliktů či trestných činů Nejvyšší správní soud v minulosti označil (srov. rozsudek ze dne

17. 9. 2015, č. j. 1 Azs 107/2015 – 56) jako důvod pro vyhoštění, na kterém je nezbytné trvat, byť by pro cizince znamenalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného života.

[28] Dalším posuzovaným kritériem je délka pobytu cizince v hostitelském státu. Stěžovatel do ČR přijel v roce 1998. V roce 2010 byl pak odsouzen k trestu odnětí svobody na 66 měsíců, propuštěn byl v roce 2016. Ve prospěch stěžovatele svědčí fakt, že na území ČR prožil takřka polovinu svého života. Po 12 letech podnikání a bezúhonného života se však dopustil úmyslného trestného činu, a musel tedy počítat s tím, že pokud bude tato činnost odhalena, bude muset nést následky nejen v rovině trestněprávní, ale i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 – 30, či nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). V této souvislosti je třeba vnímat i kritérium doby, jež uplynula od spáchání trestného činu, a chování cizince v průběhu této doby. Rozhodnutí o správním vyhoštění je v tomto případě důsledkem neopuštění ČR po zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, jež je přímým důsledkem odsouzení pro zmíněnou trestnou činnost. Jednalo se tedy o nevyhnutelný řetězec událostí, kterým stěžovatel mohl předejít pouze tím, že by po pravomocném rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu opustil území ČR, čímž by fakticky pouze předešel vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, a tím pádem stanovení délky doby, po niž má vstup na území ČR zakázán. I setrvání stěžovatele na území ČR přes vydání pravomocného rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, resp. zamítnutí žaloby proti tomuto rozhodnutí, údajně kvůli snaze svou situaci řešit z území ČR (neb prý z Vietnamu by ji nedokázal nejspíše řešit způsobem pro sebe příznivým) svědčí o malém respektu stěžovatele k právnímu řádu ČR a o tom, že své cíle (zůstat na území ČR) nadřadil pravidlům, jež je povinen dodržovat. Okolností, již lze hodnotit příznivě, je jen to, že ač na území ČR setrvával bez nutného oprávnění, nesnažil se skrývat, a naopak s úřady komunikoval.

[29] Pokud jde o rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát, stěžovatelova manželka uvedla, že se s českými kamarády stýká málokdy, a nebyly předloženy další důkazy, které by prokazovaly jiné vazby podřaditelné pod toto kritérium. Znalost českého jazyka je v případě stěžovatele rozporuplná. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že i přes tvrzenou znalost češtiny slovem a písmem si stěžovatel ve správním řízení, v němž je třeba vše přesně a jasně vysvětlit a zároveň důkladně porozumět sdělení správního orgánu, vyžádal přítomnost tlumočníka. Nejvyšší správní soud však po prostudování lékařských zpráv ve správním spisu zjistil, že v jednom případě přímo lékař uvádí, že mezi ním a pacientem byla jazyková bariéra, v druhém případě byl pak u vyšetření stěžovatele přítomný tlumočník. Je tedy otázkou, do jaké míry je cizinec skutečně integrován v ČR, když i po 20 letech života v ČR má potíže se dorozumět při vcelku jednoduché zdravotní prohlídce. Rozsah sociálních a kulturních vazeb na ČR nedosahuje v případě stěžovatele takové míry, aby jej bylo možné vykládat ve prospěch zájmu na setrvání stěžovatele na území ČR.

[30] Podle stěžovatele i jeho manželky trpí stěžovatel od roku 2009 psychickými problémy. Dle manželky bere větší množství léků, které dostává na předpis a na něž zčásti doplácí, měsíční výdej se pohybuje okolo 2000 Kč. Přestože je dle lékařské zprávy z února 2016 jeho stav nepříznivý, neboť stěžovatel trpí úzkostnými stavy, nespavostí a depresemi, přiklání se Nejvyšší správní soud k argumentaci krajského soudu, který je přesvědčen, že obtíže nejsou natolik závažného charakteru, aby léčení vázaly výhradně na ČR či

vylučovaly možnost léčby v domovském státu. Plyne to především ze skutečnosti, že se stěžovatel léčí ambulantně, zvládá se starat o domácnost a o syna a není závislý na pomoci či péči dalších osob. Trpí-li podle manželky strachem především z toho, že bude muset odjet zpátky do Vietnamu, Nejvyšší správní soud znovu opakuje, že pokud stěžovatel páchal závažnou trestnou činnost, měl a mohl si možných důsledků svého být jednání vědom, a není tedy možné, aby teď obavy z již nastalých důsledků uplatňoval ve svůj prospěch.

[31] Ve vztahu k rodinné situaci Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že se stěžovatel s manželkou (rovněž vietnamské národnosti) oženil ve Vietnamu v roce 2004. Ve stejném roce se jim narodil syn, který v současnosti žije bez obou rodičů ve Vietnamu, stejně jako syn manželky narozený v roce 2002. Stěžovatelova manželka přicestovala do ČR v roce 2008. Zde se jim v roce 2010 narodil další syn. Ve stejném roce byl stěžovatel odsouzen k trestu odnětí svobody, z nějž byl propuštěn v roce 2016. Manželka ho ve věznici navštěvovala každý měsíc a podle jejích slov manželství odsouzením neutrpělo žádnou újmu. Stěžovatel dále tvrdil, že nemá ve Vietnamu žádné příbuzné. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně však existenci společného syna a syna manželky žijících ve Vietnamu připustil a uvedl, že se o tyto děti nemá kdo starat. Právě proto tehdy pro ně žádali o vydání povolení k pobytu v ČR, které bylo dle stěžovatele zjevně neoprávněně zamítnuto. Nejvyšší správní soud připustil, že pevnost manželského svazku nelze zpochybňovat pouze z důvodu, že stěžovatel byl více jak 5 let ve výkonu trestu. Nicméně skutečnost, že část potomků stěžovatele resp. jeho manželky žije ve Vietnamu (byť možná v rozporu s přáním rodičů proto, že jim nebyl povolen pobyt na území ČR), naznačuje, že vztahy stěžovatele k Vietnamu a tamnímu prostředí v jistém smyslu stále existují, případně mohou být vcelku jednoduše obnoveny.

[32] Při hodnocení kritéria rozsahu, v jakém by byl soukromý a rodinný život stěžovatele narušen, Nejvyšší správní soud vzal v potaz především to, že stěžovatel se na území ČR stará o domácnost a výchovu syna, čímž pomáhá manželce, která svým podnikáním finančně zabezpečuje celou rodinu a svého manžela podle vlastních slov potřebuje. Nicméně je nutné přihlédnout i ke skutečnosti, že podle zjištění správního orgánu I. stupně se manželé evidentně nezdržují na adrese trvalého bydliště, pouze manželka tam občas zajíždí, aby např. vyprala či se vykoupala u své tehdejší sousedky. Tyto skutečnosti příliš nesvědčí o existenci fungující domácnosti. Jak již uvedl krajský soud, pochybnosti o intenzitě vztahu stěžovatele s jeho manželkou vzbuzuje i manželčina neochota se přestěhovat zpátky do Vietnamu z důvodů jejích podnikatelských aktivit. Ačkoliv tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že by správní vyhoštění zasáhlo současnou podobu rodinného života stěžovatele, neshledal v případě stěžovatelovy rodiny žádné zásadní překážky pro možnost soužití rodiny ve Vietnamu, případně pro samostatný život stěžovatele ve Vietnamu a styk s těmi příslušníky jeho rodiny, kteří by zůstali ČR prostřednictvím jejich návštěv stěžovatele ve Vietnamu. To dává i odpověď na obavy stěžovatele, že ani po uplynutí doby zákazu pobytu na území ČR mu možná nebude umožněn návrat do ČR – ano, k tomu nepochybně může dojít; stěžovatel nicméně nemá žádné právo na to, aby v ČR žil, přičemž potřeby jeho rodinného života mohou být, byť jistě nikoli jednoduše a nikoli bez dodatečných nákladů, uspokojeny návštěvami jeho rodinných příslušníků za ním ve Vietnamu. Pobyt na území ČR je není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo; o to více je třeba, aby si cizinec takové možnosti vážil a žil v souladu s pravidly, která v ČR platí. Byl to stěžovatel sám, který se svým

zavrženíhodným, závažným a úmyslným jednáním násilné povahy této možnosti, které se mu předtím dostalo, sám zbavil.

[33] Po posouzení všech kritérií ve vzájemné souvislosti a porovnání zájmů stěžovatele na pobytu v ČR s opačnými zájmy státu dospěl Nejvyšší správní soud ve shodě se žalovaným i krajským soudem k závěru, že veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku převažuje, neboť zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele, byť sám o sobě citelný, nebyl shledán dostatečně závažným ve srovnání se značně intenzívním veřejným zájmem na tom, aby stěžovatel ČR opustil.

[34] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou vad řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Pod tento kasační důvod podřadil stěžovatelova tvrzení, že správní orgán nezjistil skutečný stav věci včetně okolností svědčící ve prospěch stěžovatele a současně nepřihlédl ke specifickým okolnostem případu.

[35] Nejvyšší správní soud vycházel ze správního spisu a přisvědčil názoru krajského soudu, který již k této námitce shrnul, že správní orgán I. stupně provedl lustraci stěžovatele a jeho manželky týkající se jejich potomků, oba jmenované vyslechl ohledně jejich rodinných a soukromých poměrů a dal jim možnost se ve věci podrobně vyjádřit. Přistoupil i k ověření tvrzených skutečností týkajících se společného bydlení rodiny, a to prostřednictvím hlídky Policie ČR. Byly tedy zjištěny veškeré rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu. Stejně tak je třeba přisvědčit názoru krajského soudu, že správní orgány přihlédly ke konkrétním okolnostem případu, neboť ve svých rozhodnutích všechny zjištěné skutečnosti zohlednily. Fakt, že je následně vyhodnotily v neprospěch žalobce, nemůže sám o sobě znamenat porušení zásad správního řízení. Tato námitka je proto nedůvodná.

[36] Nejvyšší správní soud shrnul, že krajský soud i správní orgány řádně a přezkoumatelným způsobem vyhodnotily otázku přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatele a důvodům, které k vydání rozhodnutí vedly.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou, neboť nepřisvědčil žádné z uplatněných námitek. Proto dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[38] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení
o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 9. ledna 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu